

JAUSMŲ KLASIKA

Bryn
Turnbull

Monarcho
meiluzė

*Didžiosios Britanijos karališkoji šeima ir skandalas,
amžiams perrašęs monarchijos istoriją.*

svajonių knygos

Knygute.lt

**Bryn
Turnbull**

**MONARCHO
MEILUŽĒ**

Romanas

Versta iš: Bryn Turnbull,
The Woman Before Wallis Mira
Published by arrangement with Harlequin Books
S.A.

© Bryn Turnbull, 2020

Iš anglų kalbos vertė Asta Buckiūnaitė

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Buckiūnaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Kotryna Šeibokaitė-Ša, knygos dizainas, 2021

©, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-1020-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

1934 m. spalio 9 d.

Karališkasis pašto laivas „Didžiosios Britanijos imperatorė“¹

Telma laikė Manhataną savo namais, nors jau daugiau nei dešimtmetį ten nebegyveno. Tai buvo jos pirmųjų patirčių miestas: ten ji užsitraukė savo pirmąją cigaretę „Lucky Strike“, vienuolyno mokykloje pavogtą iš vienuolės rašomojo stalo stalčiaus, ir pensiono miegamajame leido ją per rankas po miego valandos. Kartu su dvyne seserimi Glorija išsinuomojo pirmąjį jūdviejų butą Penktojoje aveniu, namo rausvo smiltainio fasadu mansardoje – nors šešiolikmetės buvo per jaunos gyventi be priežiūros, jos šito nepaisė; užvertė gėlėmis svetainę ir ištuštino ledainę. Telma pirmą kartą susidūrė su viešuma Niujorko uoste: jai buvo aštuoneri, kai ją apspito žurnalistai tėvo diplomato prašymu – taip šis siekė nukreipti priešišškai nusiteikusios

¹ „Empress of Britain“ (angl.) (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

spaudos dėmesį. Kitos dienos laikraščiuose pasirodė ne į Vašingtoną atšaukto Hario Morgano, bet jo dvynių nuotraukos: Telma ir Glorija, žengiančios tilteliu iš laivo, pasipuošusios priderintomis prijuostėmis.

Pirmoji santuoka, prisiminė Telma, tvirčiau prie kaklo sugniauždama sabalo apykaklę. Pirmoji ištuoka. Ji dar ilgai stovėjo ant denio, stebėdama, kaip laivas praplaukia pro Sautamp-tono raudonų plytų namus, kol nutarė paieškoti užuovėjos nuo žvarbaus oro.

Nors ir sunkiai ryžosi palikti Deividą beveik šešioms savaitėms, Telma žinojo, kad nelabai turi iš ko rinktis: Glorijos teismo procesas tapo žiniasklaidos sensacija, kuriai buvo skirta daugybė skilčių pirmuosiuose Amerikos ir Europos laikraščių puslapiuose. Kova dėl vaiko globos, korespondentų, kurie kasdien mindžikavo prie teismo rūmų laiptų, pakrikštyta „Šimtmečio byla“, virto jos sesers košmaru; jai teko ne tik ginti teisę auginti dukterį, bet ir saugoti savo reputaciją. Telma vis dar graužėsi dėl Glorijos atsiųsto laiško: „Blogai, kad Redžio sesuo patikėjo tuo, kas apie mane kalbama, bet sužinoti, jog tuos gandus paskleidė mūsų motina, – to jau per daug...“

Telma suprato, kad paskalos dar ilgai

nesiliaus ir pasibaigus teismams – tai buvo neišvengiama, juk kalbama apie Vanderbiltų dukterį ir Vanderbiltų turtus.

Laišką ji gavo prieš penkias dienas ir užsisakė kelionę pirmuoju garlaiviu, plaukiančiu į Niujorką. Jei tokioje padėtyje būtų atsidūrusi jos sesuo Konsuela ar brolis Haris, Telma būtų pasiūliusi pagelbėti kuo galinti, bet Glorija, jos dvynė sesuo, buvo ištikimiausia Telmai. Visada taip buvo – jiedvi palaikė viena kitą.

Telmos galvoje sukosi tik viena mintis, kuri neleido galvoti apie tai, ką ji ras Amerikoje.

„Ar ir aš turėčiau vykti?“ – prieš keletą dienų paklausė Deividas Belvederio forte. Prastas oras, laimei, suginė Telmą, Deividą ir jų svečius vidun, – užuot leidę popietę ravėdami Deivido daržus, jie susibūrė prie židinio žaisti kortomis ir siuvinėti. Deividas padėjo savo siuvinėjimo lankelį į šalį – nebaigta siuvinėti rožė liko tarytum neregė spoksoti į lubas.

Kitoje kambario pusėje Volisa Simpson, apžiūrinėdama baro vežimėlio turinį, atsigręžė.

„Nekvailiokite“, – tarė ji. Kambario kampe plačiame odiniame fotelyje įsitaisęs Volisos vyras Ernestas užlenkė laikraščio kamputį. Trum-pam stojo tylą, o Volisa ilgais pirštais švelniai

braukė per sunkių grafinų krištolinius kamštelius, kol galiausiai pasirinko.

„Juk nemanai, kad būtų gerai velti jį į šią sumaištį? – paklausė ji žvelgdama į Telmą ir pildama gryną škotišką viskį. – Matei, kas rašoma laikraščiuose. Ar gali įsivaizduoti, kokią košę jie užvirs, jei čia įsipainios ir Velso princas? Nenoriu tavęs įžeisti, Telma, bet jam tiesiog nepridera įsitraukti į šią istoriją, ar nesutinki?“

Volisa padavė Deividui viskį, šis suraukė antakius.

„Man baisiai nesmagu dėl viso šito, – sumurmėjo jis. – Glorija čia niekuo dėta. Ji viso to nenuspelnė... Gal visgi kuo nors galėčiau padėti?“ – jis pasižiūrėjo į Telmą maldaujančio šunyčio akimis.

Volisa atsisėdo.

„Leiskite Telmai vykti palaikyti sesers. Glorijai reikia šeimos paramos, sere, o ne karališkosios intermedijos.“

„Volisa teisi, sere, – įsiterpė Ernestas, pasidėdamas laikraštį ant kelių. – Jūs pridarysite daugiau žalos nei naudos. Ar malonėtum ir man sutaisyti gėrimą, brangioji?“

Deividas atsiduso, bet neatrodė įtikintas.

„Aš nenoriu šliukštelėti dar daugiau žibalo į

ugnj, – tarė jis, Volisai sugrįžus prie gėrimų vė-
žimėlio. – Bet negaliu pakęsti minties, kad ke-
liausi viena.“

Telma sėdėjo šalia jo ir šypsodamasi svarstė,
ką pasakytų Deivido patarėjai, jei šis vien tik
pakomentuotų Vanderbiltų teismo procesą, o ką
jau kalbėti apie jo paties kelionę į Ameriką.

„Jie teisūs, – pripažino ji, suimdama jam už
plaštakų. – Manau, kad nieko daugiau negali
padaryti. Bet dėkoju, jog nori pagelbėti.“

Deividas nusišypsojo, veide išryškėjo nuo rū-
pesčių atsiradusios raukšlėlės.

„Žinoma, – jis pabučiavo Telmai skruostą.
Tada paėmė į rankas siuvinį, pakėlė prie akių
siuvinėjimo lankelį ir atidžiau apžiūrėjo dygs-
nius. – Tik nepalik manęs vieno ilgam. Bijau,
kad neištversiu.“

Atsisėdusi ant Ernesto krėslu porankio, Volisa
pagavo Telmos žvilgsnį. Raudonos Volisos lūpos
išsiritė į platų raminantį šypsnį.

Telma jau beveik ketverius metus palaikė ar-
timus santykius su Edvardu, Velsu princu (arti-
miausi žmonės jį vadino Deividu), bet niekaip
nepajėgė atsikratyti netikrumo jausmo, jo šešė-
lis persekiojo nuo tos akimirkos, kai tapo princu
gyvenimo dalimi. Deivido charizma, jo

naivumas ir, svarbiausia, mergišiaus žvilgsnis neretai nukreipdavo jo mintis; Telmą jau buvo apnikusios abejonės, kad jis slapčia susitikinėja su kitomis moterimis, kai vyksta į užsienį oficialių vizitų, bet šį kartą kankino nuojauta: šios šėšios atsiskyrimo savaitės gali būti pražūtingos. Nors Deividas ir krintosi atsisveikindamas su ja forte, jo bučinyš vos pastebimai buvo pasikeitęs: šįkart jis kažkodėl atrodė šaltesnis. Subtilus pokytis, bet jo užteko priversti Telmą dvejoti, ar nevertėtų sutrumpinti kelionės. Sėsdamasi arbatinėje prie tuščio staliuko, ji prisiminė vakarykščius pusryčius su Volisa Londone ir susimąstė, ar šis susitikimas nuramino, ar tik dar labiau sustiprino abejonės.

Jiedvi susitiko viešbutyje „Ritz“. Telma daugybę kartų ten lankėsi anksčiau, įsikibusi Deividui į parankę, ateidavo pašokti pokylių salėje ar pavakarieniauti privačiuose liukso kambariuose su vienu iš jo brolių. Vakar tebuvo tik ji ir Volisa prie atokaus staliuko žiemos sodo gilumoje. Londoną gaubė vėsus rūkas, todėl restoranas buvo beveik pilnas, lankytojai, įsitaisę kremi- nės spalvos kėdėse, ieškojo užuovėjos nuo miglos. Salės viduryje puikavosi barokinis fontanas, jo paausutos prabangios detalės atsikar- tojo auksinėse sienų ir lubų voliutose.

„Šiandien atrodai išsiblaškiusi, Telma, ar jaudiniesi? Aš visuomet prastokai jaučiuosi prieš kelionę. Kelionės atima tiek daug jėgų“, – tarė Volisa, gražindama meniu aptarnaujančiam padavėjui.

Kaip įprastai, Volisa buvo labiausiai išsipuščiusi dama visoje salėje: vilkėjo jos lieknai figūrai kruopščiai pritaikytą sviesto geltonio popietės suknelę aukšta apykakle, papuošta gintaro ir aukso sage ties kaklo duobute. Tobulai sugarbanoti, susegti plaukai ir vyšnių spalvos lūpos atitraukė dėmesį nuo kampuoto žandikaulio. Įsitaisiusi prie marmurinės kolonos, Volisa atrodė kaip čia buvusi, o akinantis supančios aplinkos grožis tik pabrėžė jos kuklų žavesį.

Telma išsitraukė iš rankinės cigarečių dėklą ir žiebtuvėlį.

„Nežinau. Taip nesinori palikti Deivido. Jis gali nugrimzti į melancholiją...“

Volisa kilstelėjo arbatos puodelį, sumenkindama Telmos nuogastavimus.

„Jis juk vyras, o jie ilgai nesisieloja. Leisime jam pagedėti tavęs kokį pusdienį, kol ras kokią tinkamą pramogą.“

„Dėl to ir jaudinuosi, – prisipažino Telma. – Neprieštarauju pramogoms, kol jos netampa

įpročiu. Manęs nebus taip ilgai. O jei kas nors susuks jam galvą?“

Volisa raukydamasi pašnairavo į Telmą.

„Negaliu nuneigti tokios galimybės. Be tavęs jis jausis beviltiškai vienišas.“

Sopančia širdimi Telma nutaikė žiebtuvėlio liepsną į cigaretės galą.

„Ką gi, – tarė ji apsimestinai pasitikinčiu tonu. – Dabar, regis, nieko nepakeisi. Man teks pasikliauti tavimi – tikiuosi, jį prižiūrėsi, kol būsiu išvykusi.“

Sekundę Telma susvyravo, kad bus pasakiusi kai ką nederamo, bet Volisa nusišypsojo.

„Žinoma, – linktelėjo ji, dėdama puodelį ant lėkštutės. Ištiesusi ranką per stalą paplekšnojo Telmai dilbį. – Gali manimi pasikliauti. Kol nepamiršau, noriu kai ko paprašyti: ar nenupirktum man Niujorke kelių mažmožių? Čia taip sunku rasti kai kuriuos dalykus...“

Nors ir labai žavėjosi Volisa, Telma žinojo, kad pasirinko prastą globėją: jos akiplėšiškos manieros jau atgrasė daugelį jų draugų, tad Deividas verčiau išvis atsisakys linksmybių, kol Telma išvykusi. Pagalvojusi apie juodu – Deividą ir jo sarginį šunį, ji nusišypsojo, bet iškart sau papriekaištavo. Taip nedera. Jei Volisa privers

Deividą galvoti tik apie ją, Telmą, išties turės būti dėkinga. Telma netikėjo, kad Deividas rimtai nusiteikęs vesti, bet širdies gilumoje šis klausimas kėlė nerimą.

Telma apsidairė po arbatinę – laivui išplaukus iš uosto, į ją plūstelėjo dar daugiau žmonių. Ji niekada nesvajoto tapti karaliene, jeigu jis kartais pasipirštų – nebent karaliaus žmona arba hercogienė; kita vertus, susituokusi su Djuku, ji jau buvo tapusi vikonte, taigi, tokios mintys turbūt atrodė godžiai. Netikėtai iškilo motinos veidas ir nuskambėjo jos žodžiai: „Tekėkite už turtų, – šito ji mokė Telmą ir Gloriją nuo mažų dienų. – Tekėkite už turtų ir jums niekada nieko netrūks.“

Šis patarimas nuolat persekiojo Telmą. Ji tai atmetė, tai vėl jį prisimindavo, netgi pasidavė jam, bet vis tiek sunkiai taikstėsi. Kaip tik šie žodžiai ar jų prasmė lėmė jos santuoką su Džunijoru, vėliau – su Djuku, kuris suteikė jai ledi Fernes titulą, ir galiausiai santykius su Deividu. Telma atsilošė kėdėje, girdėdama, kaip burzgia per Lamanšą plaukiančio laivo varikliai.

Vienaip ar kitaip, ant tokių pamatų Telma Morgan susikūrė savo gyvenimą.

2

1925 m. liepa

Viešbutis „Ritz“, Paryžius

Telma peržvelgė tarnaitės parinktas sukneles ir visas jas atmetė vienu rankos mostu. Ji atvyko į Paryžių vos prieš kelias valandas, tad, nors ir džiaugėsi susitikimu su Glorija, jautėsi išsekusi po kelionės, trukusios beveik dvi savaites, ir labiausiai troško pailsėti lovoje nei šnekučiuotis su susirinkusiais Redžio ir Glorijos svečiais. Elizė neturėjo laiko iškrauti visų Telmos lagaminų, kuriuose buvo ir vienintelė jos turima suknelė, tinkanti prie naujų įspūdingų Glorijos apdarų. Be to, Telma dar nebuvo sukaupusi drąsos pasirodyti esanti vargšė Glorijos Vanderbilt giminitė.

Ji pažvelgė į savo plaštaką, ilgėdamasi masyvaus safyro žiedo, kurį mūvėjo beveik trejus metus. Kai susipažino, Džunijoras Konversas atrodė tinkama pora: impulsyvus, dėmesingas ir turtingas, dešimčia metų už ją vyresnis, kupinas kvapą gniaužiančių svajonių, akinančia žydrojo ekrano šypsena. Kaip teigė, jo šeima vertėsi geležinkelių verslu; nors Telma niekada nematė jo dirbančio, jam niekada netrūko

pinigų surengti prašmatniausiems vakarėliams su aukščiausio luomo žmonėmis ar nuolat pasirodyti prie Telmos apartamentų slenksčio su šampanu, papuošalais, cigaretėmis ir gėlėmis.

Juodu slapta susituokė, kai Telmai buvo septyniolika, o mažiau nei po metų Džunijoro palikimas buvo iššvaistytas. Jis įjunko spekuliuoti ir lošti, vėlai grįždavo namo, o kartais ir išvis nepareidavo. Sulaukusi aštuoniolikos Telma persileido – po baisus kruvino išmėginimo liko nevaisinga. Ryškioje ligoninės palatos šviesoje ji pagaliau pamatė tikrąjį Džunijoro veidą – berniuko, apsimetančio vyrų. Žmogaus, kuris tapo savo paties nepagrįstų svajonių įkaitu ir neįstengė įžvelgti žalos, kurią darė aplinkiniams. Išleista iš ligoninės, Telma parvyko namo, paėmė Džunijoro lošimo pinigus, paslėptus už nepritvirtintos židinio plytos, ir paliko savo safyro žiedą ant svetainės stalo. Kitus metus ji praleido Kalifornijoje, kovodama dėl skyrybų, tuo pat metu mėgindama tapti aktore ir spekuliuodama išsiskyrusios aukštuomenės damos skandalinga šlove, kad pelnytų antrarūšius vaidmenis.

Telma nevalingai priglaudė ranką prie plokščio pilvo, vydama tolyn prisiminimus, kurių vėliau nejudinti....